

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 i niesłusznie go nie zastosowała albo tylko częściowo je zastosowała, ponieważ:
 - Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 lit. d rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, nie biorąc pod uwagę faktu, że objęta wnioskiem informacja dotyczy środowiska;
 - Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, interpretując powody odmowy zawarte w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 niezgodnie z art. 4 ust. 3 par. 2 konwencji z Aarhus lub dokonując wykładni zawężającej, jako że Komisja nie rozważyła powołanego przez nią szczególnego interesu ochrony procesu decyzyjnego w odniesieniu do ogólnego interesu ujawnienia informacji dotyczących środowiska oraz nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia odmowy;
 - Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 przez to, że nie zbadała w sposób konkretny i indywidualny dokumentów wskazanych we wniosku o udzielenie dostępu oraz przez to, że nie uzasadniła powodu odmowy udzielenia dostępu w stosunku do każdego dokumentu z osobna.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, wydając zaskarżoną decyzję, naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001, konkretnie art. 4 lub w szczególności art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia, ponieważ nie wykazała, że powoływana podstawa odmowy ma zastosowanie, nieprawidłowo nie rozważyła interesów związanych z ujawnieniem oraz nieprawidłowo i niezgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie zbadała w sposób konkretny i indywidualny dokumentów wskazanych we wniosku o udzielenie dostępu.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2015 r. – Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft/OHIM (Brauwelt)

(Sprawa T-56/15)

(2015/C 118/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft mbH (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Höfler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Brauwelt” – zgłoszenie nr 12 038 551

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4.12.2014 w sprawie R 1121/2014-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Trajektna luka Split/Komisja**(Sprawa T-57/15)**

(2015/C 118/44)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Trajektna luka Split d.d. (Split, Chorwacja) (przedstawiciele: adwokaci M. Bauer, H.-J. Freund i S. Hankiewicz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 7285 wersja ostateczna z dnia 15 października 2014 r. – Chorwacja – Domniemana pomoc państwa na rzecz Jadroliniji;
- nakazanie Komisji pokrycia własnych kosztów, a także kosztów poniesionych przez stronę skarżącą;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia do Komisji Europejskiej w celu uzupełnienia dochodzenia i wydania nowej decyzji oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i oczywistego błędu co do prawa polegającego na naruszeniu art. 107 TFEU, które wynika ze stwierdzenia, że podważany środek nie stanowi pomocy państwa w oparciu o zastosowanie nieprawidłowego kryterium w celu ustalenia, czy zostały użyte zasoby państwowe.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i oczywistego błędu co do prawa polegającego na naruszeniu art. 107 TFEU, które wynika ze stwierdzenia, że podważany środek nie stanowi pomocy państwa ze względu na brak użycia zasobów państwowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu co do prawa polegającego na naruszeniu pojęcia, o którym mowa w przepisach art. 107 ust. 1 TFEU w związku z art. 106 ust. 1 TFEU, w wyniku nieuwzględnienia art. 106 ust. 1 TFEU.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieprzestrzegania istotnych wymogów proceduralnych polegającego na naruszeniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾, które wynika z niedostatecznego wykorzystania przewidzianych w tym rozporządzeniu uprawnień w zakresie dochodzenia.